

вълци. Медара се случи назадъ и още отдалечъ чу, че кобилитѣ затрополиха, малкитѣ кончета зацвилиха, а майкитѣ имъ хрипкаво и загрижено имъ се обаждаха, както правятъ кога има опасностъ. Медара препусна коня си и, като настигна хергелята — имаше слаба дрезгавина отъ звездитѣ — видѣ, че кобилитѣ бѣха се наредили въ кръгъ съ главитѣ навътре — тамъ бѣха малкитѣ кончета — и съ задницитѣ си, обърнати навънъ, бѣха готови да се бранятъ съ копитата си. Наоколо, като пръхтѣше съ разширени ноздри и се оглеждаше, препускаше черниятъ жребецъ. Но вълцитѣ бѣха избѣгали.

Все по това време, презъ пролѣтътъ, докато тревата бѣше още зелена, черниятъ жребецъ имà още една среща съ кулестия. Веднажъ, привечеръ, отъ двора на чифлика изскочи кулестиятъ. Той бѣше съ кжсъ поводъ, изглеждаше, че се е откъсналъ и избѣгалъ. Единъ-двама слуги, като се криеха край стенитъ на дома, за да не ги види Хаджи Петъръ, гледаха подиръ жребеца, но не отиваха да го завърнатъ. Съ дигната глава и развѣта опашка, като цвилѣше, кулестиятъ се понесе въ красивъ отмѣренъ галопъ по зеленото поле право къмъ хергелята. Той е вече близо, дѣлятъ го двесте-триста крачки.

И ето, отъ противната страна, отъ хергелята, изскача черниятъ жребецъ. И той пре-